

Rundrejse i DEN TROPISKE DELSTAT Kerala, Syd Indien

med Dragsholm Sparekasse

11. november – 20. november 2013

Rejsearrangør: Karavane Rejser

Rejseleder: antropolog, med speciale i Indien, Lise Kloch

Mandag, den 11. november er en, med spænding imødeset, dag – nemlig startdagen for hold 2's tur til Kerala.

Fra arrangørens beskrivelse af rejsemålet citeres:

"Kerala er den mest velfungerende stat i Indien i forhold til infra-struktur, sundhed & uddannelse, og i et land skæmmet af analfabetisme, udmærker den sig ved, at næsten alle kan læse og skrive. Kerala er relativt velstående, og den fattigdom som man uundgåeligt forbinder med Indien, er ikke udtalt i denne del af landet."

Hold 1 er hjemkommet lørdag, så det er småt med informationerne derfra! – MEN vi skal jo også have vores egen tur med egne indtryk.

En munter trop samles kl. 11.30 i lufthavnens terminal 2.

10 dages oplevelser venter forude – vi er bare så spændte, for hvad er det der venter os?

Vi siger farvel til Danmark i et fantastisk smukt efterårsvejr med klar blå himmel, sol og temperatur på 8 grader.

Clara fra Karavane Rejser får sendt os godt af sted, idet hun har udskrevet billetter til alle.

Kl. 14 letter fly EK 152 fra Emirates der præsterer flotte & smarte stewardesser - men at mad & forplejning skulle være helt eminent, er da vist en smule overdrevet!

Vi rejser som én gruppe, men må alligevel indbyrdes bytte pladser så "parrene" passer sammen!

Jeg blev aldrig helt klar over, hvordan det lykkedes Schilling at få de eftertragtede pladser ved nødudgangen – men vi kunne se, at man sov godt dér!

Mellemlander i den flotte Dubai Lufthavn hvor vi har ca 3 timers ventetid – heldigvis koster det gratis at kigge på alle de mondæne butikker.

Check-in til Cochin er ligeledes klaret af Karavane-Rejser og igen byttes sæder, så alle får den ønskede sidekammerat. Vi prøver at sove, men det kniber med at finde hvile. En pudsigt oplevelse ved boarding: Mange indere arbejder i Dubai og omegn og når de skal hjem, har de en utrolig mængde bagage med. Indtil fem stk. håndbagage. De bliver høfligt afvist ved skranken og hvis de vil have tingene med hjem, henvises de til check-in skranken.

Tidsforskel Kbh - Dubai er +3 timer

Do Kbh- Cochin er + 4 ½ time

Vekselkurser: 100 kroner = 1.100 rupee (Rps)

Dag 2- tirsdag

Lander planmæssigt ved 8-tiden morgen– lokal tid.

Som et 1.hånsindtryk bemærker vi alle, hvordan de rejsende indere slæber oceaner af bagage og kæmpe-kasser med sig. Får efterflg. fortalt, at det formentlig er folk der har været i Mellemøsten og arbejde, p.g. af den meget større løn de dér kan oppebære, og ved hjemrejsen er belæsset med indkøb af TV-apparater og lign. Ting de med fordel kan købe dér.

Check-ud forløber planmæssigt i den air-conditionerede lufthavn – og SÅ pludselig står vi ude i Indien!

Meget fugtig varme - menneskemylder – kvinder i sarier og mænd i lungier (på dette tidspunkt vidste vi ikke at mændenes ”nederdel” hed lungi) - og hvem er så den nøddebrune, hvide mand der står midt i det hele og byder os velkommen - Jo da, det er da Leif Nilsson himself, næsten allerede solbrunet som landets indbyggere.

Velkommen bliver vi også budt af Lise, der skal være vores guide på hele turen samt af vores buschauffør, chauffør-medhælpere samt den lokale guide, Kumar.

Som velkomst bliver vi alle smykket med smukke, velduftende, rødhvide blomsterkranse.

Køreturen til vores hotel starter i en behagelig airconditioneret bus.

Vi kigger og kigger!!! – ALT er VILDT anderledes end vi kender til – marker med kokospalmer - kører går på vejen - faldefærdige huse og blikskure – larm og bilhorns dyt, dyt – små tuk-tuk'er og scootere kører imellem store lastbiler og busser – venstrekørsel - kører der græsser midt mellem huse/skure – et leben uden lige – og mennesker, mennesker, mennesker overalt!

Ankommer efter ¾ times til 1. destination, nemlig **Hotel Holiday Inn i Cochin (el. Kochi)**

Samles i loungens bløde sofaer til en frugt-drik (ikke alles smag!) og får tildelt værelser – herefter ”frileg” i 1 time indtil frokost kl. 12.30

Nu skal det indiske køkken udforskes ved det overdådige buffet- bord – undskyld, de overdådige buffet borde – havde i 1. omgang overset buffet'en med kager, desserter m.m. – ja, jeg véd ikke lige hvordan det kunne overgå slikmundens mig!

Ved de enkelte retter er anført ”stærkheds-grad” – meget betænksomt,

På bordet kom også nationalfuglen – ”King Fischer” – ah, for en god, stor øl!

Efter frokost ændres planen lidt p.g. a. vejret, idet det småregner – turen videre ind til byen foretages derfor i bus. Temperaturen er omkring 30 grader, så det er absolut ikke koldt selvom det småregner.

Vi suger indtryk til os gennem bussens ruder: ”har I set?” – ”nej, det kan man da ikke” – ”skynd dig at ta' et billede af dette & hint” – JA, vi bombarderes uafsladeligt af fremmedartede synsindtryk.

P.g. a. at det stadig småregner, har Lise, til pigernes begejstring, bestemt sig for besøg i et 4-etagers varehus med henblik på at se det enorme udvalg af stoffer til kvindernes sari'er.

Et sted, hvor varerne er ar virkelig god kvalitet. Det kan tilføjes, at varehuse stadig er forholdsvis sjældne, især når det gælder salg af fødevarer.

Vi bevilges 3 kvarter til opholdet – for mange af mændene er det rigeligt med tid, og de når endda at inspicerede andre steder - andre kunne godt have brugt længere tid i butikken

Der er stoffer i alle prisklasser – fra ca. kr. 40 til flere tusinde kroner.

Vi ser en form for showroom hvor en kvinde, placeret på en lille piedestal, bliver draperet mens familien, siddende, kigger på og udtaler sig om sagen!

Underblusen, der er ganske kort men med ærmer, syes i samme farve-nuance som sari-stoffet.

Det færdige resultat giver et meget fint kig til kvindes bare mave – men benene, uha, uha, dem må man ikke kunne se!

Camilla blev også overtalt til at være model – men vist kun overvåget af Henrik!

Herfra slentrede vi, i den infernalske larm fra dyttende bilhorn – trafikanterne herude

kommunikerer faktisk med hinanden via bilhornet - til **Cochi Hovedbanegård**.

Ikke fordi vi skulle rejse med toget, men fordi vi skulle opleve stemningen, lydene og lugtene på dette trafik-knudepunkt. Og ja, det var én på opleveren - havde vi ikke vidst bedre, kunne vi tro det var vogne til kreaturtransport – med tværgående gitre for vinduesåbningen og en umiskendelig urinstank! Nysgerrige som vi jo alle er, skulle vi selvfølgelig bese én af vognene indvendig – men i vort stille sind takkede vi for den hjemlige Ohio-Ekspres på Odsherred-banen eller hvilke små, lokale bumle-tog vi ellers kender.

”Ventesalen” – læs: bænkerækker opsat i lange rækker klods op af banelegemet – var tæt pakket af rejsende med alskens rejsegods. Jeg ved ikke hvem der kiggede mest på hvem – i hvert tilfælde blev der kigget rigtig meget på os hvide mennesker, ikke uvenligt, men hvad er vi dog for nogle starutter!

Herfra travede vi videre og kiggede med stor nysgerrighed på alskens små butiksvinduer – hvad man dog ikke kunne købe – og følte os nok lidt hensatte til dansk forretningsliv omkring århundredeskiftet. Lise er rigtig god til at give os tid til at kigge og samtidig svare på alle vore spørgsmål.

Tiden var nu til pause og vi entrede en lille kaffebar i 1. sals højde – som vi fornemmede det, en helt almindelig, lokal kaffebar med servering af både kaffe og the – spændende blot at sidde og kigge sig omkring (og kigge på de lokale gæster)

Herfra var der kun kort vej at gå til **Tuk-Tuk P-pladsen**. Som de lokale gør det, hopper vi tre mand ombord i de trehjulede autorickshaws og så bevæger vi os ellers, med livet som indsats, ud i den pulserende gadetrafik. På en eller anden måde passer alle på hinanden i trafikken (får vi fortalt), men når du er midt i det virker det anderledes, og dog, vi kom jo alle frem med liv & helbred i behold! Turen tog vel 10 minutter og bragte os frem til næste oplevelse.

Vi skal nu overvære en såkaldt **Katakali-optræden** - Kathakali er et traditionelt dansedrama, som blev udviklet i Kerala i 1700-tallet. De optrædende iklædes fantastiske kostumer, men forinden har publikum overværet den omfattende sminkning, der sker på scenen forinden forestillingen. Der bruges skrappe farver – formentlig ikke særlig sundt for huden.

I 1. del af forestillingen viser en af de medvirkende hvordan man, uden at sige et ord, performer 9 sindsstemninger – det er meget udtryksfuldt og forstås på tværs af alle sprog.

Vi har fine pladser i 1. parket – og det bevirker modsat, at der fra scenen også er frit udsyn til os – og det er ikke skuespil, at blive overmandet af salens varme og alle dagens indtryk og lige så stille lukke øjnene til et blund – MEN det ses tydeligt fra scenen – og hvorfor det var vores Henrik Schilling der blev hidkaldt som statist, kan vi kun gætte på!

Bagefter trøster Lise med, at de optrædende ikke finder os ubehøvede, fordi trætheden melder sig under deres forestilling - de véd godt, at vi har haft et hårdt program dagen igennem! Endvidere beretter Lise, at truppen vi har set optræde, er den dygtigste, og at de aftenen forinden havde optrådt for prins Charles og Camilla. Prinsen aflægger netop i disse dage besøg i Cochín i f.m. sin 65-års fødselsdag- et uofficielt besøg er det, men alligevel gøres der rigtig meget ud af det, hvilket vi også oplever de følgende dage.

Else og jeg får en lidt speciel oplevelse efter forestillingen, da vi behøver at låne et toilet. Det viser sig nemlig, at toilettet er et lille aflukke i selv samme rum som de medvirkende bruger til omklædning m.m. – man kan vel sige, vi tisede backstage!

Vel hjemme på hotellet venter aftensmaden – her er bl.a. mulighed for at vælge fisk el. kylling, direkte tilberedt af kokkene – samt alverdens øvrige lækre sager.

En tryllekunstner optræder ved bordet – ikke for penge, men for sjov.

Godt mætte af indtryk + mad & 600 ml King Fischer, går alle til egne gemakker ved 21.30-tiden – dog erfarer vi dagen efter, at d’herrer Jørgensen & Pedersen har fundet en listig bar på 1. sal – gad vide, hvordan det er undgået de andre mænds opmærksomhed?

Dag 3 - onsdag

Vi får lov at sove længe i dag, da bussen først afhenter os kl. 10.

Morgenmaden er rigelig og lækker – og indebærer heldigvis kaffe. Efter maden afhentes vi af vores bus og kører vi til den historiske del af Kochi.

Kerala var gennem flere tusinde år knudepunkt for handel mellem øst og vest, og købmænd, missionærer og eventyrere kom langvejs fra og har gennem tiden sat deres særlige præg på området. Europæere havde tidligt forbindelse til Kerala. Allerede for mere end 2000 år siden sejlede romerne den lange vej mod øst, for at handle sig til krydderier, en af datidens dyrebareste handelsvarer. Romerne tog peberkorn med sig hjem – og påfugle, som var det foretrukne kæledyr blandt de romerske overklasse-kvinder! Keralas krydderier er stadig eftertragtede over hele verden, og det er en stor nydelse at fylde kufferten med velduftende vanille, kanel og kardemomme af bedste kvalitet.

I bussen fortæller Lise rigtig mange ting om befolkningen – som udpluk kan nævnes, at kokos betyder rigtig meget for befolkningen og bruges i mange flere sammenhænge, end man umiddelbart forestiller sig.

HUSK, som Lise sagde: kokosolie er den bedste kur til træt og livløst hår! – blot skal man huske, at olien først er flydende ved en temperatur på ca. 20 grader.

Endvidere fortælles vi, at mærket i panden som rigtig mange indere har, specielt kvinder, IKKE i dag er et kastemærke, men ” det 3. øje” d.v.s. øjet, der får én til at se ud over hverdagens almindeligheder og skue de højere ting i livet! Mærket er ikke en tatovering, men påmales hver dag.

På turen til den gamle bydel kører vi over dæmninger, og ser allerede her starten på Backwaters i miniformat. Inden vi når den jødiske bydel, kører vi forbi en kirkegård helt besat med hvide kors. Kirkegårde er faktisk en sjældenhed her, idet de fleste inderes aske kastes over floden.

Under køreturen spotter vi utallige store, ja kæmpestore, reklameskilte, der, i vores øjne, skæmmer landskabs-billedet.

Èt reklame-skilt fanger dog specielt vore blikke, nemlig "Lån med pant i guld". Lise fortæller, at alle indere, eller næsten alle, ejer guld – så forstår vi bedre budskabet.

Turens 1. stop gælder den gamle, jødiske bydel med samtidig besøg i synagogen. Vi bemærker, at vejen dertil reparerer og ordnes efter alle kunstens regler! dog må vi sande, at det ikke er til vores ære, men fordi den tidlige omtalte engelske tronarving, prins Charles, aflægger bydelen besøg i morgen!

En vejarbejder i Kerala har faktisk en pæn løn, idet han tjener 400/500 Rps om dagen – i relation hertil tjener en hyrde kun 20/30 Rps.

Bussen parkerer ved Dutch Palace hvorfra vi spadserer gennem det gamle jødiske handelskvarter i den lille bydel Matancherry. Vejen der fører op til den lidt højt beliggende, **jødiske synagoge**, bygget i år 1664, er fuldstændig nyfejlet og fin – og ja, Prins Charles skal også besøge kirken i morgen (men vi er hele tiden et mulehår foran ham!) Vi ledes gennem en lille port og ind i en forgård, hvor vi pænt sætter skoene, og således entrer vi synagogen på bare fødder. Der skinner og dufter af Brasso indenfor – ligeledes til ære for morgenens gæster. Vi ser faktisk også en lille britisk delegation, der i kirken orienterer om slagets gang i morgen.

Dette véd vi dog kun, fordi Lise genkender den ene af kvinderne som én af dem, der er med i kronprinsens delegation.

Vi fortælles, at der for nuværende kun er 7 "hvide" jøder tilbage i bydelen – i sidste uge var der 8, men en gammel kvinde er netop død, og dermed er tallet nedbragt.

Vi går i samlet trop retur af denne lille handelsgade og smutter alle ind i en the/- og kryddeributik, hvor der samtidig er vævestue allerbagest i lokalet. Bo og jeg får den fine væve-teknik demonstreret – det er rappe fingre der betjener væven. Der duftes og handles krydderier m.m. Herefter er der 1 ½ times tid på egen hånd. Der handles eller slappes af med kaffe ved floden – alt efter temperament. Og nej, Carsten, der kan ikke nydes øl på offentlige steder på denne tid af formiddagen, så du må pænt nøjes med at sippe til kaffen! Bo og jeg, og måske også andre, når et besøg i Dutch Palace, faktisk et fint lille palads, der indtil 1940'ere husede de fornemme Rama'er.

Next stop er besøg hos et gammelt tæppehandler-dynasti – stammende fra Kashmir-området. Vi forklares om silketråde, knytning & antal knuder og vises mange smukke tæpper, og får en smule forståelse for, hvorfor ægte tæpper er så dyre. Rigtig smukke er de, tæpperne, men der sker ingen handler.

Under seancen er vi bænkedede og trakteres med the el. sodavand og småkager - rigtig behageligt at hvile fødderne lidt og nyde lidt kølighed. Ikke at forglemme er der også toiletter til fri afbenyttelse – det er om at slå til, når faciliteterne er tålbare!

I stuetaen handles der guld & sølv – og René finder ringen til Lone (var det mon ikke sådan?!)- og så handles og tinges der, til prisen er den rigtige. Udenfor butikken, hvor de fleste af vore mandlige ledsagere havde taget opstilling, var asfaltarbejdere i færd med at asfaltere vejen på den modsatte side. Det var slidsomt arbejde, og de var sovset ind i asfalt – vist ikke noget et dansk Arbejdstilsyn ville have billiget! Og tro det, der var også kvinder, der deltog i arbejdet.

Her på dette sted kunne det faktisk være gået rigtig galt for vores bus & chauffør, idet chaufføren vil starte bussen, stående på trinbrættet. Desværre stod bussen i gear og den kørte op i en bagved holdende bil – gudskelov skete der ingen skader.

Nu var det frokosttid, og vi indtog den et dejligt sted meget tæt på vandet i Fort Kochi. Menuen var en dejlig fiskesuppe – en speciel Kerela-bønneret samt dessert. Der kan ikke bestilles øl el. vin

så vi drikker sodavand eller den lokale, læskende drik – lassie. Smagen er fin, nærmest som drikke-yoghurt. Efter maden går vi de få skridt ned til vandet, der er fuldstændig dækket af vandkastanjer, der ligger som et blomstrende, grønt tæppe på vandet.

Turen går nu til fods langs vandet – et hav af boder ligger side om side – rigtig mange fiske-boder er der. **Vi ser de gamle traditionelle kinesiske fiskernet**, som stadig bruges af de lokale fiskere.

Mange prøvede at løfte den store bom der påvirker det store net bagtil. Spændende at se og prøve – men det er nok ikke som fiskere i Kerala vi skal finde vores næringsvej!

Turen langs stranden fortsætter – og når vi nu kalder det stranden, må vi ikke forestille os en dansk sommerstrand overført hertil, nej, det er vandkastanjer der dækker vandet og beskidt sand, affald & beton der danner stranden. Ved en bod købes der friskpresset saft fra sukkerrør – spændende at se presnings-proceduren og smagen var helt fin og læskende.

Næste besøg gjaldt **Indiens første kirke, St.Francis Kirken**. Opført i 1503 af portugisiske franciskaner-munke. Det var primært med europæernes indtog fra omkring 1500 tallet, at kristendommen blev udbredt i Indien, og i dag er 2,5 % af befolkningen kristne. Der er endda kilder der peger på, at Jesus levede en årrække i Indien, hvor han lod sig inspirere af Østens religioner!

Efter køb af myggespray i Princess Street var der tre kvarter på egen hånd, inden vi samledes for at gå i samlet trop til anløbsbroen, idet næste oplevelse er madlavningskursus ombord på en båd.

Vi ser en yndig lille, men helt kronraget, pige – også her kunne Lise give forklaringen: Som et sidste renselses-ritual efter fødslen glatbarberes hele hovedet ved 2-årsalderen.

Så heldigvis var den lille pige ikke syg, men blot blevet 2 år!

Vi venter ved anløbsbroen og skuer en båd, forklædt som svane – men som Maria sir': "det kan da umuligt være den vi skal sejle med" – men jo, det er den yndige svane vi skal sejle med.

Alle samles på øverste dæk, hvor vi bydes velkommen med en frugtdrink, og sejler en smuk tur op langs Fort Kochi kysten og nyder den smukke udsigt.

Efter en stund, bænkes vi alle på agterdækket, idet vi nu skal have sydindisk kogekunst demonstreret.

To skønne, lattermilde kvinder demonstrerer og fortæller om egnens råvarer og krydderier. Vi bliver tillige inviteret til selv at deltage ved gasblussene. Jeg lærte f.eks. at bage appan, d.v.s. gærede rispandekager, som smagte rigtig godt. Opskriften blev hjembragt til Klintebakken, men er endnu ikke afprøvet. Susanne duftede og svitsede diverse krydderier til maden og Kenneth tryllede med panerede krebinetter – de andre mænd var på mærkværdig vis optaget til anden side – jeg tror de meget havde bidt mærke i fodnoten til mad-programmet: " hvis man hellere vil nyde en kold øl frem for at svinge gryderne, er man meget velkommen til det"!!

Trods megen ihærdig indsats ved gasblussene, kunne vi nok konstatere, at der ikke ville være aftensmad til at mætte alles munde. Det var nu heller ikke meningen, og kort efter lagde vi til kaj og fik "den rigtige" aftensmad bragt ombord.

Aftenen var meget underholdende – diverse motorproblemer gav anledning til, at lugen til maskinrummet et par gange blev åbnet og det væltede ud med røg & damp – elektriciteten svigtede også et par gange – men ih, hvor havde vi en morsom aften!

Jeg fik en rigtig god snak med vores lokale guide, Kumar, og vi berettede hver især om levemåder i Danmark contra Indien m.h. til samfundsstruktur generelt, og specielt om børn, familieliv og arbejde.

Godt mætte og veltilpasse stiger vi fra borde og afhentes af bussen – hjemme ved hotellet ca kl. 22.00.

Vi skal pakke sammen i aften eller morgen tidlig, da kufferterne skal være uden for døren kl. 7.30 og bussen kører kl. 8.00.

Vejret har hele dagen været overskyet og temp. vel omkring 30 grader – meget fugtig varme er det, så det er kun behageligt med overskyet vejr.

Dag 4 – torsdag

I dag vågner vi op til en lys, rosafarvet himmel – og dagen bliver da også solrig og til tider med glimt af helt blå himmel.

Vinke, vinke farvel til Holiday Inn, et dejligt hotel, hvor vi dog ikke har tilbragt så megen tid, at vi har nået at benytte det skønne pool-område i 2. sals højde – dog hørte jeg efterflg. at nogle havde taget en morgendukket i poolen – så var det da ikke helt omsonst, at den var der.

Vi forlader Cochín og **starter vores køretur op i højlandet**. Undervejs fortæller Lise fortsat faktuelle ting om landet og befolkningen – jeg refererer dog ikke alt dette, men kun udpluk.

Bl.a. hører vi, at 95 % af indiske ægteskaber er arrangerede – det lyder voldsomt i vore ører, men er ikke på den negative måde, som vi opfatter det, men således at der arrangeres en "dating"- og finder manden ud af, at kærligheden nok ikke kommer til at blomstre her, ja, så prøves med en ny, indtil sympatien er der. En vigtig ting, der også skal tages i ed, er tillige parternes horoskop.

Som den eneste stat i Indien, har Kerala kvindeligt arvefølge – sikken fornuft de her udviser!

Dagens første besøg gælder **organisationen Janaseva Sisubhavans projekt for gadebørn**. Organisationen tilbyder børnene hjælp i form af mad, lægehjælp, tag over hovedet eller blot en voksen at tale med. Organisationen yder også mere langsigtet hjælp til bl.a. undervisning, permanent bolig etc. Børnene følges op til 18 år, således at der er planer for uddannelse og et sted at bo inden de overlades til sig selv. Endvidere fortælles vi, at børnene dagligt tilses af en læge m.h. på at følge deres almene sundhed og udvikling.

Vi sættes af bussen og spadserer til børnehjemmet. Vejen går naturligt gennem en **gummi-plantage**. Det er spændende at se, hvordan gummien med meget simple midler bliver udvundet af træerne før det sendes til videre forarbejdning. Med en speciel kniv laves et snit i træet, og herunder fæstes en halveret kokosnøddeskal til opsamling af saften. Arbejderne går dagligt rundt og tømmer alle skallerne for den opsamlede saft. Størstedelen af den indiske gummiproduktion ligger således i Kerala. Meget interessant og spændende at se – så kan vi tænke på det, næste gang vi sparker dæk!

Vejen fortsætter til børnehjemmet – et besøg vi sikkert hver især har gjort os mange tanker om: Hvad er det vi kommer til at se? – er det ulykkelige og triste børn i snavsede omgivelser? – skal vi få det dårligt, fordi vi kommer herud og nedstirrer deres elendighed? Men nej, sådan er det heldigvis ikke!

Lederen af børnehjemmet er optaget af møde, mens vi er der, så en anden ledsager os rundt i huset. Ser baderummene og køkken-faciliteterne – spartansk indrettet men rent overalt.

På 1. salen møder vi så børnene – søde, smilende, velklædte og rene børn – de er SÅ kære. Man ser tydeligt, at de mangler faderskikkelsen i dagligdagen, da det især er mændene de flokkes om.

"Foto - foto" siger de - og griner over hele femøren, når de ser billederne af sig selv. Jeg vil ikke yderligere beskrive mødet med børnene, da jeg véd, at vi alle har vore egne billeder mejslet på

nethinden – det er en fantastisk stærk oplevelse. Vore medbragte gaver til fordeling blandt børnene, afleveres uden for deres synsvidde, ligesom donationer til børnehjemmet indskrives på kontoret.

Vi kan stille spørgsmål til ledsageren, der fortæller, at det IKKE er børnene der er samlet op på gaden, men at det kan være mødre der lever på gaden, og selvsagt ikke har mulighed for at tage sig af barnet. Det er dog ligeledes sådan, at kommer moderen i bedre kår og får mulighed for igen at have barnet hos sig, kan hun blot hente det, ligesom de altid er velkomne til at besøge barnet.

Vi har set en lille baby på få måneder der lå på gulvet og sov. Moderen er netop blevet skilt og har i forvejen 2 børn, og er tillige i gang med en uddannelse, hvorfor det er hendes familie der har "tvunget" hende til at aflevere babyen – derfor kan det jo sagtens blive sådan, at hun senere får mulighed for selv at have barnet hos sig.

Ved afskeden kommer alle pigerne fra hele børnehjemmet ud og stiller i samlet trop op til fotos. Vi synger en sang for dem som vi tror de måske kender, nemlig "Mester Jacob" – og de kvitterer ved at synge et par indiske børnesange. Jeg tror vi alle går derfra lettere om hjertet, end da vi kom!

Herfra er det et par timers buskørsel hvor vi igen suger indtryk til os gennem bussens ruder – på landet hvor folk arbejder i marken og med kvæg – i de små byer, hvor menneskemylderet og larmen fylder.

Dagen i dag er en indisk helligdag, idet det er den afdøde legende, Ghandi's, fødselsdag. Derfor ser vi også mange demonstrationer i gadebilledet, og Lise fortæller, at befolkningen i Kerala er meget politisk bevidst i forhold til resten af Indien. Det største optog vi ser, består af kvinder og mænd med orange bannere og typisk iklædt hvide hhv. sarier og lungi'er.

Forinden den rigtige stigning sætter ind, finder vi et spisested, hvor der serveres traditionel indisk frokost – serveret direkte på palmeblade! D.v.s. stedet hvor vi spiser, er lidt finere end almindeligt, idet vores palmeblade ikke er naturens egne, men gjort af plastic.

Ved serveringen klaskes en stor portion ris på midten af bladet mens diverse tilbehør & saucer står på bordet - vær's go og spis! En fin lille, flydende sag af en dessert får vi også.

Mætte kan vi nu sætte os til rette i bussen i forvisning om, at vi ikke kommer til at lide nød foreløbig, idet Lise har provianteret med småkager, snacks og sodavand - incl. den lokale cola "Thumb's UP.

Målet er Munnar, briternes gamle sommerresidens. Køreturen foregår af snoede veje og byder på fabelagtige udsigter over de grønne landskaber og smukke bjerge. Der falder normalt 3 meter regn om året i Kerala!

Munnar ligger i 1524 meters højde, og klimaet her, er som en rigtig god dansk sommer. Under den britiske kolonitid flyttede man store dele af administrationsapparatet op i højlandet i sommermånederne for at undslippe heden og mange af de briter, der boede i området dengang, flyttede med. De grønne landskaber gav mindelser om deres hjemland, og bjergenes køligere og friske luft var et kærkomment alternativ til lavlandets fugtige varme.

Opstigningen betød for de fleste fantastisk smukke og flotte udsigter – men for andre var det lidt traumatisk. Vi kører næsten konstant hårnåle-kørsel og her er det igen hornet i bund, når man nærmer sig et sving – og her gir' det mening at advisere modkørende trafik via hornet. Vi oplever i sandhed mange "spændende" situationer under kørslen, men vi har heldigvis en rigtig god chauffør samt chauffør medhjælper. Ved disse kørsler gir' det også rigtig god mening, at der er chauffør-medhjælper ombord.

Der er opstået en ny turistform i området, idet det i ferietiden er blevet "in" at leje sig ind i de gamle, flotte bungalows fra kolonitiden.

Efter at have set alle de fantastiske the-plantager fra bussen skal vi nu besøge et lille the-museum – klokken er blevet 15.30, så det er vel også på denne tid man normalt nyder "a nice cup of the" Straks vi stiger ud af bussen fornemmer vi den renere & køligere luft – ganske behageligt.

Sydindien er centrum for Indiens the-produktion. Bjergsiderne er tæt beplantet med the-buske og hist og her stikker hovedet af en theplukker op blandt de grønne buske, da det primært er kvindearbejder herude.

The forbindes i høj grad med Indien, men blev faktisk først udbredt i landet fra midten af 1800-tallet. Det var briterne, som introducerede theen til inderne og satte produktionen i gang herude. The var en luksus-afgrøde og briterne tjente formuer på at sælge the til bl.a. Europa, hvor drikken var blevet populær blandt det bedre borgerskab.

Plantagerne blev anlagt i højlandet hvor klimaet netop er køligere og derfor optimalt til produktionen af the.

Rundvisningen på det lille museum med de forskellige maskiner, er med guide, og Lise supplerer fint.

Når theen er nyplukket lægges den til tørre på taget hvorefter den bearbejdes i forskellige maskiner for til sidst at ovntørres.

Til hvid the bruges kun det øverste bitte, lille hjertesked – til grøn the de øverste 3 - 4 blade – til sort the bruges hele stængelen – resten går til thebreve!

Buskene skal være 5/6 år gamle forinden man begynder at plukke af dem og de plukkes ca. hver 10. dag.

De plukkede smukke, blanke, grønne theblade ilttes på 40 min. til en kedelig, brun masse. Under processen reduceres 4 kg theblade til 1 kg færdig the.

Sluttelig er der mulighed for shopping i butikken – mange spændende the-blandinger havner i vore kurve til senere nydelse - eller foræring.

Theen vi bydes på hér, smager himmelsk efter min smag – the, varm mælk & kardemomme og lidt sukker – andre synes ikke om den, men sådan er vi jo så forskellige. Herude er det en rigtig god ting at kunne lide kardemomme, idet den indgår i mange ting.

Vel hjemme i lille Danmark kan vi således en råkold vinterdag sidde med en dampende kop the, og mindes Indiens smukke the-plantager!

Herefter følger mere "spændende" opstigning med bussen – på et tidspunkt kører vi ind i skyer & tåge, men det skifter hurtigt igen. Efter sigende mindede landskabet her englænderne om det skotske højland.

Man skal ved selvsyn have set, hvor utroligt smukke theplantager er, med deres beliggenhed på stejle bjergskråninger; måske er det netop det der gør, at buskene changerer i alle tænkelige grønne nuancer og derfor er sådan et smukt syn.

Vejene bliver efterhånden smallere og vi nærmer os stærkt vores næste logi, nemlig **Hotel Mountain Trail** hvor vi har en enkelt overnatning.

Vi bliver sat af bussen "i svinget" da sidste stræk op af bjerget skal køres i jeeps. Denne køretur i jeeps er simpelthen dagens sjoveste oplevelse – som en tur i Tivoli – bare gratis!

Vi hopper & danser af sted på den smalle vej og undgår med nød og næppe store huller samt kæmpe-vandpytter – var gruppen ikke tidligere blevet "rystet sammen" blev vi det i hvert tilfælde nu!

Bliver hurtigt indkvarteret heroppe – glæder os rigtig meget til i morgen det bliver lyst, således at vi til fulde kan nyde den fabelagtige udsigt fra værelserne.

Vi har den pudsige oplevelse, at da Bo på et tidspunkt, efter vi er vel indkvarteret, møder Lise, der spørger til, hvordan udsigten er fra vores altan er, svarer Bo prompte, at der bestemt IKKE er altan på vores værelse! Altanen blev dog med et snuptag "bygget på" da vi trak de store gardiner i stuen helt ud til siden!

Middag kl. 19.30 – god, lokal mad uden det overvældende islæt.

Efter maden samles vi i gården, hvor der er tændt op i olietønden og salsa-musikken flyder i en liflig strøm. Efterhånden drysser vi hver til sit – dog er vi nogle stykker der samles i et af de lavere rangerende værelser hos d’herrer Pedersen & Jørgensen. Efter lidt forviklinger ankommer de, i hemmelighed bestilte, King Fisher øl. Vi har megen morskab af de "højbenede" senge, som CP på så udmærket vis demonstrerer, hvordan man entrer!

Ligeledes demonstreres, hvorledes et smukt, indisk tørklæde kan draperes som turban på en herrer’s hovede - og denne efterflg. kan fotograferes som Buddah - i egen høje seng!

Ja, der var meget grin ved dette besøg.

Det der er så slående ved stedet, **Hotel Mountain Trail**, er, udover den smukke beliggenhed, stilheden – der er fuldstændig STILLE når mørket er faldet på og diverse festligheder i omegnen afsluttet.

Havde det været muligt, kunne jeg ønske mig en hel nat bare at sidde på balkonen med en kop the, fornemme de smukke bjerge og dale og lytte på stilheden!

Dag 5 – fredag

Et fantastisk sted at vågne op – NU skal den "fundne" altan benyttes til at nyde udsigten.

Dagen starter med let tåge over dalen, men den opløses dog hurtigt, så udsigten kan nydes til fulde.

Hos familien Thiemke og hos d’damer Doris & Maria må der bades og vaskes hår meget alternativt, da der er langt mellem vanddråberne. Vi lugter dog ikke noget til dem resten af dagen! Forinden afgang fra stedet, når nogle en spadseretur i omegnen – bl.a. har Martin oplevet "hverdagslivet" i mange af husene omkring os. Ja, vi kunne bruge masser af tid her, men vi skal videre.

Nedkørsel foregår igen i jeeps, hvorefter vi entrer bussen.

Turen går gennem **Nilgiri-bjergene** mod **Nationalparken Thekkady**. Det er én af de smukkeste køreture i Indien, hvor vi passerer the-plantager, mange små landsbyer, blomstrende træer og dybe kløfter.

Har kort foto-stop ved en formidabel udsigt over sø og bjerge – efterhånden er man ved at løbe tør for ord, der kan yde skønheden retfærdighed. Det er stadig the-plantagerne der præger bjerglandskabet.

I ny og næ ser vi the-plukkere, men de forsvinder næsten blandt buskene.

I dag fortæller Lise om kastesystemet herude – det er et religiøst hierarki, men også bundet op på folks profession – til gengæld er mærket i panden ikke et kastemærke, men derimod et mærke der symboliserer den pågældendes religion – 82 % af alle indere er hinduer.

Vi kommer længere ned mod lavlandet, og theplantagerne afløses nu af kardemommen, der breder sig som kæmpe-tæpper .

Turen er så smuk, så smuk – vi ser bananpalmer, hibiscus-træer i alle farver, stuebirke der herude er store træer, philidendrons i mange afskygninger, violette bourgonvilla's, røde, cyklame og hvide julestjerner som buske, engletrompeter i farveskalaen fra hvid til sart rosa, kæmpe- snerler i mange blå farvetoner, ja, alverdens smukke og farverige blomster, vi derhjemme blot kender som stueplanter.

Fine villaer ligger side om side med blik-skure hvor sække & sten ligger på taget, for at holde det på plads. Måske er det i dag store-vaskedag - i hvert tilfælde ser vi utroligt mange steder vasketøj til tørre – enten på en snor, eller lagt på buske og træer, eller hvor der nu lige kunne være en plet, at tørre tøj på.

Vi husmødre bemærker, at alle steder er tøj et så hvidt og rent – når man senere ser, hvilken farve vaskevandet her, fristes man til at tro, at de herude må have rigtig krasse vaskemidler!

I vejsiden passeres magre køer – de fleste er ikke i tøj. Husene vi nu passerer er neon-gule, lilla, turkis & pinkfarvede.

Ved 12-tiden holder vi kaffepause - et lille sted, beliggende bag et Autoværksted. Får kardemomme the/el. kaffe samt Lises indkøbte småkager. Vi går lidt på egen hånd bagom kaffe-stedet, nærmest som at gå i en mega frodig regnskov. Får tisset af på det dertil indrettede sted – egen medbragt toiletrulle er et must herude!

Vejret i dag er letskyet med sol og temp. på 28/30 grader – dejligt. Langs vejsiden ser vi rigtig mange små templer, krucifikser og Maria-kapeller. Alle steder, hvor der blot er en samling af 5/6 skure er det ene indrettet som bod med salg af frugt, slik og sodavand. Vi forstår ikke, hvordan disse boder overlever – hvor mange ting kan sælges, som berettiger en indtægt for ejeren? Vi véd godt supermarkeder kun er i den spæde start herude, men alligevel! Bagest i et af skurene kan man også se en barber i funktion!

Ved 14-tiden ankommer til vores næste hotel, nemlig **Greenwoods Resort, Kumily i Thekkady.**

En ret stejl palme- allé fører op til hotellet, og et pompøst indgangsparti viser sig. Traditionelt modtages vi alle med 1 krans, denne gang med halskæder af kardemomme. Alle får tillige en gul farveplet i panden – sådan! Der serveres kardemomme-kaffe i den smukke lounge mens vi afventer tildeling af værelser. Dejlig frokost venter allerede, så vi bruger blot 5 min på indkvartering.

Dagens program er ændret lidt i forhold til rejsebeskrivelsen – det skyldes en varslet strejke i morgen. Vi skal derfor allerede på skolebesøg i dag, samt på elefantsafari!

Til fods begiver vi os derfor ud på en lille tur, der fører os til **besøg i en kommunal skole**, hvor vi får et indblik i, hvordan skolegangen foregår i Indien. I Kerala kan mere end 90 % af befolkningen læse og skrive, hvilket er den største procentdel i hele Indien. Alle går i skole 7 år, MEN der er dog forældre der hindrer, at deres børn kommer i skole – de skal vel sagtens bruges som arbejdskraft i hjemmet!

Vi modtages af glade børn i pæne skoleuniformer – som i børnehaven gælder det også her, at børnene kappes om at få taget fotos som de bagefter griner højlydt af. Jeg undrer mig faktisk over dette, men får aldrig spurgt Lise: "hvorfors er det SÅ spændende at blive fotograferet, når vi i gadebilledet kan se, at rigtig mange indere går omkring med mobil-telefoner, hvor de vel har mulighed for at tage billeder"?

Vi går omkring i det store klasselokale, hvor 2 grupper undervises samtidig – atlas hænger ned fra loftet og mange plancher med dyr og bogstaver på væggene – minder os om et klasselokale fra 50'ernes Danmark.

Spanskrøret findes stadig her, kan vi se! Børnene virker meget trygge og glade – nogle af drengene lidt uartige, som drenge i den alder hjemme. Vi ledes til skolekontoret hvor vi afleverer de medbragte gaver, der igen er til fælles benyttelse. Et fint besøg, og ingen grund til at tro, at disse børn ikke skal komme godt i vej – selvfølgelig efter indiske normer

Efter skolebesøget skal vi ud og **ride på elefanter!** – en ting som de fleste vist har glædet sig RIGTIG meget til.

På vejen dertil ser vi kaffe-træer samt andre krydderiplanter - passerer et "elefant-badekar" og ser, hvorledes en stor elefant nyder at blive spulet og vasket.

Der er lidt ventetid ved elefanterne, og vi fordriver hver især tiden, med at snuse lidt omkring – sugede indtryk til os samt se andre turisternes ture på elefanterne - blot at betragte disse fascinerende, kæmpe-dyr kan man bruge lang tid på.

Nu er turen kommet til vores gruppe. Vi fordeles med 3 personer på hver elefant. Selvom vi sidder på en tyk elefant-saddel kan man alligevel tydeligt mærke dyrets muskler gennem sadlen, når den går i sin vuggende, rolige gang. Susanne og jeg havde ellers en idé om, at vi ville sidde direkte på dyrets ryg, uden sadel, men det kunne ikke komme på tale – og var nok også meget godt!

Vi klapper den læderagtige, tykke hud, og mærker hårene, der, tæt på, er 7/8 cm stive, piggede børster. Vores elefant HUN hedder Nathan og er 30 år gammel. Elefantføreren fortæller at deres levetid i naturen normalt er 90/100 år – så vi kan sagtens komme tilbage ad åre, og stadig få en ridetur på Nathan. Turen varer ca. et kvarter og går gennem et område med palmeskov der fint illuderer dens leveområde. Trods det "turistede" præg er det alligevel en meget stor oplevelse, jeg altid vil mindes – selv at sidde på ryggen af dette enorme dyr.

Nede på jorden igen vandrer vi ad grusveje bagom "parcelhus-kvarteret" og ind til byen. Her deler vi os i grupper, idet nogle gerne vil gå på egen hånd, og andre følger med Lise på **besøg hos Karavane Rejsers lokale agent, som ejer en kombineret krydderi/- og sølvvarebutik**. Vi inviteres ind i parrets hus, og i køkkenet overværer vi brygningen af en rigtig god kop the, som husets frue står for.

Opskriften er:

Hel kanel, kardemomme, peber, anis, ingefær og nelliker der alle stødes groft i en morter. Blandingen indkoges til en "fond" og blandes herefter med sort the, lidt vanillesukker og kogt mælk – uhm, super lækker the som vi indtager i parrets egen stue, hvor mange familiefotos pryder væggen og hylder. Vi ser således indretningen i et privat hjem; det er altid spændende at opleve.

Efter at have sagt pænt "tak for dejlig the" og "tak for lån af toilettet" handles der lidt krydderier i butikken. Herefter slentrer vi hjem mod hotellet – der gøres lidt indkøb, idet morgendagens strejke betyder, at ALLE butikker vil være lukkede hele dagen og først åbne kl. 18 om aftenen! Et par steder ser jeg små blikskure, hvor kvinder har en lille forretning med at stryge tøj for folk – strygejernet ligner dem vi herhjemme ser på museer. Ved 18-tiden er det helt mørkt men stadig er der fuld gang i handelslivet. På vejen mod hotellet oplever vi et stort fakkeloptog – en optakt til morgendagens strejke.

Middag kl. 20.30 med kæmpe-buffet. Til middagen er det muligt at købe øl og vin – det var det derimod ikke, da vi spiste frokost – det er en ret almindelig regel herude, at der først serveres alkoholiske drikke om aftenen! Endvidere er der hér en times underholdning under maden i form af 2 musikere der spiller – ja, meningen er i hvert fald god nok, men vi nyder nu mest, når det er forbi! - UNDSKYLD!

Vi hygger omkring bordet indtil 22.30 tiden, hvor de fleste går til ro, da der er morgenvækning kl. 05.30!!

Dag 6 – lørdag

Efter en hurtig kop kaffe er der busafgang til den **store, kunstige sø, der er en del af nationalparken Thekkady.**

Thekkady, eller Periyar, som området også kaldes er en af Indiens mest populære nationalparker, og er især meget besøgt af indiske turister. Nationalparken dækker et område på 777 kvadratkilometer og rummer et rigt fugle/- og dyreliv. Her lever bl.a. sambar hjorte, vildsvin, indiske bisonokser, aber og vilde elefanter. Området er også hjem for 35/40 tigre, men det meget sjældent, at parkens besøgende får dem at se.

Søen dækker et areal på 26 kvadratkilometer og blev etableret af briterne i 1895, hvor området blev brugt til jagt. I dag er jagt forbudt i Indien, og området er udlagt som nationalpark.

Sejlturen byder på smukke naturscenarier, dog er der ingen garanti for at se dyr, men vi er i hvert fald sikre på, at få en dejlig naturoplevelse.

Den tidlige morgenstund er diset og kølig og kræver en lun trøje over skuldrene.

Bussen sætter os af ved indgangen til nationalparken og vi går den smukke tur ned til søen hvor vi stiger ombord i én af tur-bådene. Alle bænkes og udstyres med redningsvest – vi får det mengeleret således, at kanonfotograferne får udsigtspladserne.

Turen varer ca. 1 ½ time. Morgendisen ligger som et fortryllet skær over vandet og landskabet – meget speciel stemning og oplevelse. Som anført i rejsebeskrivelsen kan vi ikke være sikre på overhovedet at se nogle dyr. **Vi føler os derfor rigtig meget heldige, da vi oplever at se: rigtig mange sambar-hjorte, et par vildsvin, aber, et hel del King Fischer'ere tæt på, og, det allerbedste – vi oplever at se en vild elefant!** – det var stort, ikke Kristina?

Vi spotter elefanten, da den går langs vandkanten, og båden formår at komme rigtig tæt på, så vi ser det enorme dyr meget tydeligt med det blotte øje. Der filmes og optages video-sekvenser i hobetal.

En af turens guider fortæller, at det er en stor han-elfant vi ser, og at hans skæbne faktisk er ulykkelig! At det er en han vi ser, hersker der ingen tvivl om – ”det 5.ben” viser det med al tydelighed!

Elefanten har det sidste år dræbt 13 hunner i frustration over, at han ikke er i stand til at gennemføre parringsakten med dem. Den tekniske årsag til dette, vil jeg ikke her udbrede mig om! Virkelig en smuk oplevelse på søen – og helt rigtigt at den foregår i den årle morgenstund, hvor dyrene er aktive.

På vejen retur gennem parken ser vi en masse små, grå aber lege i træerne.

Et par af os kan slet ikke få nok af, at se og fotografere abernes leg, hvilket bevirker en lettere forsinket fremkomst til den ventende bus – UNDSKLYD Leif – vi véd, forsinkelser ikke huer dig!

Hjem til sen morgenmad på hotellet. Tiden indtil frokost kan vi nyde som vi lyster. Solen skinner dejligt fra en næsten skyfri himmel, så de fleste slår sig ned i pool-området med diverse aktiviteter, såsom læsning, postkort-skrivning m.m. Vi havde megen morskab af, at Kristina & Maria læste ”Ude-og Hjemme's” julenummer med masser af julenisser og pynt – det er ikke liiiiige dansk jul vi er sporet ind på herude i 30 graders varme.

Doris og drengene spiller vand-polo hvilket indebærer en del sjaskeri på de solbadende nymfer. Martin får en skadet tå, så vi overvejer at ringe 112! – men det ordnes med en god forbindelse.

Der er frokost- buffet kl. 13.30 og derefter afslapning. Kl. 16 mødes vi for at gå en tur, og se og snuse til krydderier.

Kerala er centrum for Indiens produktion af krydderier, og her i højlandet dyrkes en stor del af de indiske krydderier.

Krydderierne kender vi hjemme fra supermarkedets hylder, og det er spændende at opleve dem i deres naturlige habitat.

Vi spadserer gennem den stille, strejkeramte by. Ingen larmende Tuk-Tuk'er, scootere el. biler, næsten ingen mennesker – det er faktisk ganske befriende og vi ser pludselig meget mere af byen. Vi ser høns og kyllinger i bure på fortovet – på en lille jordlod græsser en ged, og den har sit eget, lille alter! - ja, en ged kan vel også have brug for de højere magters velsignelse!

Vi passerer byens hospital og får imens fortalt om krydderierne vi støder på. Da vi går på en af de små, snoede veje og kigger på huse og mennesker, siger en pige pludselig "hej" til os!

Det viser sig at være en af pigerne fra skolen vi besøgte i går. Hun genkender os, og vi præsenteres for hendes mor og 2 tanter. Moderen sidder med et fint lille broderi i hænderne – en broderet ærmekant til en bluse. Pigen henter 2 andre broderier som moderen også har lavet, bl.a. en broderet julerose - meget fint og sirligt er det. Det er en fin oplevelse, men desværre er det kun Doris og jeg der oplever det, da de andre er gået i forvejen.

Turen har snoet sig ad små veje, bag skolen vi besøgte i går, og vi kommer frem til pladsen hvor elefanten badede i går.

Den sorte elefant vi så blive vasket i går, går nu fredeligt og spiser palmeblade så vi må lige forbi den og sige hej.

En lastbil holder på pladsen og nogle mænd er i færd med at tømme ladet for palmegrene. Vi prøvede at løfte en palmegren – den er godt nok tung! Vi fortælles, at en stor elefants dagsration består af 300 kg palmeblade + 10 kg ris + 100 liter vand – velbekomme!

Der kommer en lille byge, og vupti, er alle de blå 10-kr.regnslag i brug. Bygen er dog kun kortvarig, og mere regn oplever vi faktisk ikke på turen.

På gåturen har vi set følgende krydderi-planter/-træer: kaffebønner, kakao bønner, sweet lemon, bananer, kardemomme, avocado, æg-frugt, ingefær, peberbusk samt nogle blade der kunne blæses en slags sæbebobler af når man lavede et knæk på stænglen. Der var flere, men ovennævnte er dem jeg fik noteret!

A'propos kardemomme, som vi indtager i utallige sammenhænge herude, kan jeg ikke lade være med at citere lidt omkring Kenneth Plummers bog:

"Summen af kardemommen – et bizart udtryk, som Plummer selv bruger til at opsummere med – er ifølge bogens kilder, at han blev løftet alt for mange niveauer over sine evner. Det hedder sig, at folk ikke er forpligtede ud over deres evner. Men der findes få positioner, hvor kravene er større. Den øverste chef i Danmarks største medievirksomhed er en af dem."

Så kan enhver af turens deltagere afgøre med sig selv, om de kan lide kardemomme – eller summen af kardemommen!

Turen går igen mod centrum – vi skal nemlig overvære en opvisning af en form for **lokal kampsport**. Lise har skaffet billetter hertil formedels 200 Rps pr. næse

Opvisningen er indendørs i en lille, lukket hal. Der tændes en masse olielamper der stinker ad pommern til – meget usundt lugter det!

Forinden opvisningen påbegyndes, marcherer alle 5 udøvere rundt og berører hhv. olielamperne og jorden for "at få lykke" – dette gentages mange gange under forestillingen, og hver gang nye redskaber bæres ind, skal disse også berøres. De 5 atletiske, unge mænd viser fægtekampe med svær og knive så stålet springer med gnister.

Sluttelig springer de igennem 2 flammende tøndebånd. Ind imellem viser de også flotte gymnastiske øvelser og spring.

De indiske publikummer oplever vi som meget råbende og overhovedet ikke autoritetstro – de gør nøjagtigt som de selv vil. Dette, fortæller Lise, er meget typisk for indere. Vi oplevede det også på sejlturen i morges, hvor vi alle blev bedt om at forblive siddende på sæderne under hele turen, således at alle havde mulighed for at nyde udsigten. Gang på gang rejste de indiske passagerer sig – overhørte fuldstændig der blev sagt "sit down"!

En rigtig, spændende lokal oplevelse – dem samler vi på!

Herefter er der "fri handel" – sidste udkald for gode handler, da vi rejser herfra i morgen, og der er ikke de gode handelsmuligheder senere på turen!

Lise har omtalt en butik, hvor de sælger kvalitetsvarer gjort af bemalet papmache. Mange af os invaderer butikken, og der er virkelig smukke ting at købe – bl.a. køber mange af os fine julekugler. Indkøbene dér huler godt i beholdningen af Rps. Men som Leif siger: "Det er alt sammen U-landsbistand"!

Gadebilledet er nu som inden strejkedagen – larmende, tumultisk og mennesker, mennesker alle vegne!

Pludselig ser vi en Tuk-Tuk komme kørende med fuld fart på. Det ryger utroligt meget fra den – det er bare ikke røg, men insektgift fra en påmonteret sprøjte!

Det lugtede ikke specielt "sundt" så vi fandt hurtigt noget at holde for næsen.

Middag kl. 20.30 – også i dag har vi under middagen stor fornøjelse af de 2 musikanter!

Vi dapper til køjs ved 22.30 tiden – kufferterne skal pakkes, da vi kører herfra i morgen kl. 8.00.

Dag 7 – søndag

Efter morgenmaden tager vi afsked med Thekkady og kører tilbage til lavlandet. Nedturen varer 4 timer, men der holdes tilpas med pauser undervejs.

Udpluk af dagens Indien-info fra Lise:

Indernes kultur er meget larmende (det kan vi kun nikke samstemmende til) de er meget glade for børn og mad (lidt som det italienske folkeslag) MEN herude er de meget konservative m.h. til maden. Mac Donald kæden har således måttet tilrette deres udbud, således at der i burgerne bruges der masser af lammekød på bekostning af oksekød!

Vi gør holdt ved vejsiden, hvorfra der op ad skråningerne kan tages gode fotos af the-plukkerne. Som tidligere omtalt, er der udelukkende kvindelige plukkere – udstyret med en form for en kort hækkeklipper, påsat en gul opsamlingspose.

Klinet lige op ad vejen ligger et lille blikskur. Vi kan se, der er et par kogeblus og lidt køkkenredskaber samt bylter med tøj & tæpper – intet andet. Her bor en kvinde der sidder og aer sine 2 små kattekillinger! – det er formentlig alt hvad hun ejer i denne verden – hvad lever hun af? Vi kan se kvinden tygger betel-nødder – og en rød spytklat viser det med al tydelighed. Det er nok hendes form for stimulans for at udholde tilværelsen! Det var vist ikke kun mig, der havde en lille klump i halsen efter dette syn – vi kunne bare vende ryggen til, og køre videre på vores

oplevelsestur, fordi vi er så heldige at være født et sted på jorden, hvor fattigdom ikke kendes i den grad, som herude!

Pilgrim sæsonen er netop gået i gang herude, hvilket vi ser flere eksempler på. Bl.a. holder en bus i vejsiden, udsmykket med blomster og guirlander, og ved siden af står en gruppe mænd klædt i sorte lungier og sorte skjorter – tegnet på, de er på pilgrims tur.

Bussen stopper næste gang ved en meget højt beliggende katolsk kirke. Ved vejen er opsat rækker med plastguirlander. Iflg. Lise er det meget brugt herude, når der foregår religiøse, kirkelige handlinger.

Det slår én, at selve kirkerummet er bart; kun langs ydervæggene er opsat en række stole. Det vil sige, man sidder ned på gulvet under de kirkelige handlinger.

Ved indgangen er placeret en skriftestol – der er således mulighed for bekendelse af sine synder!

Vi fortsætter nedturen – det er hårnåle sving med fantastiske udsigter – nogle vælger dog af helbredsmæssige grunde IKKE at kigge ned i dybet!

Således sagt af Maria, som sidder på sædet foran Carsten: "Jeg kigger mig heller ikke tilbage, for det blir' man dårlig af!" Carsten, det var ikke ment på den måde, det véd du da!!!

Det er tid til en kop kaffe, og aldrig har vi da besøgt en smukkere beliggende café. Vi får alle møvet os til siddepladser og nyder den formidable udsigt over dybe, palme-bevoksede kløfter og stejle bjergsider. De af Lise indkøbte småkager & chips forsvinder som dug for solen – det er da utroligt så sulten man kan blive af kun at sidde på sin dertil indrettede!

I tilknytning til cafeen er en lille butik og igen må der handles – bl.a. købes hjemmelavet indisk chokolade og flere spændende typer the, slik m.m.

Vi gør holdt ved en gummiplantage, da vi øjner muligheden for at se den videre produktion af gummi – hilser på familien der bor der, men der er ingen fabrikation på stedet, så vi kører videre.

Ser fra bussen en bryllupsreception – "pumption" som det kaldes, når noget bliver fejret.

Gør holdt i en lille by, nu er det nemlig de søde mænd der skal på indkøb! De skal selvfølgelig have den **lungi som næsten alle indiske mænd går med**.

Jeg har google't "lungi" og indsat resultatet – sjovt, at der er en speciel beskrivelse af Kerala-lungi: "In [Kerala](#), the lungi is generally colourful and available in various designs, and it is worn by both men and women. Physical laborers typically use it as a working dress. A Kerala dhoti is plain white and known as [mundu](#), and it often bears golden embroidery (known as "kasavu"), especially at the border; it is worn as formal attire and on ceremonial occasions like weddings, festivals, etc. Saffron-coloured mundus are known as kaavi munde. The men sometimes tuck up their mundus (Kerala dhoti) or lungis with the bottom of the garment being pulled up and tied back on to the waist. This would mean that the mundu (Kerala dhoti) or lungi only covers the body from the waist to the knees"

Det er en oplevelse at være i den 1. butik, hvor der er et stort udvalg i mange flotte stoffer (HUSK, det kan altid bruges som dug bagefter) Kenneth poserer, og den korrekte lungi-binding vises. Vi morer os meget over forretningsgangen i butikken – den ældre herre ved kassen uddelegerer alle opgaver, hans job er KUN at tage imod pengene.

Dette er typisk for større, indiske butikker – en masse ansatte, der kun har hver deres lille del af ekspeditionen – det er jo også en form, til at holde mange i beskæftigelse.

Tiden tillader lige en afstikker til et par ekstra butikker – der er stort udvalg af alskens tøj & tasker.

Da alle er vel ombord i bussen, deles der små baner ud – Kumar, vores rare, lokale guide, har indkøbt en hel banan-klase, vi blot kan spise af.

Holder strække-ben pause ved **en ananas-mark**. Det er pudsigt, for jeg tror mange af os, var af den formening, at ananas blev plukket fra en palme!

Planterne har endnu ikke skabt frugter – men nu ved vi alle, at ananas er en ca. ½ m høj plante der gror ved jorden.

Ved plantagen holder en lastbil med flotte dekorationer, MEN uden døre! René, hvad tror du de danske myndigheder ville sige til det?

Næste stop er ved " Kerala State Beverages Cop" – det er noget der gir mening! - her skal nemlig indkøbes øl & vin til bådturen. Lise med hjælpere stiller sig i køen til butikken /lugen– eller hvad det nu skal kaldes!

Det er en meget klaustrofobisk oplevelse, idet der, for at hindre indblik, er opsat en væg af blikplader således at der er ringe mulighed for bevægelse indenfor "plademuren". Vi er selvfølgelig ikke de eneste indkøbere ved butikken – men vi er garanteret dem der køber mest, og vi de lokales undres højlydt over dette stor-indkøb!

På varmen & luftfugtigheden mærkes, at vi nu igen er i lavlandet.

Målet for dagens tur er den lille by Alppuzha, som ligger lige ud til Keralas berømte Backwaters – et frodigt netværk af næsten tusinde kilometer naturlige kanaler og små og store søer.

Vi skal indkvarteres på 4 af de traditionelle husbåde "Kettuvallam"

Vi kører ca. 1/2 times tid gennem Backwaters-området – ser masser af indhegnede andebure, hvor ænderne går som "sild i tønne". Ser desuden 5 – 6 mejetærskere der kører og høster ris – moderne tider.

Holdene er fordelt som nedennævnte:

"Ungdomsbåden" hvor familierne Læsøe & Schilling indkvarteres – "Bestyrelsesbåden" med Else & Kaj Ole, Susanne & Søren samt Leif – "Festaberne" hvor Fam. Thiemke indkvarteres for at styre d'amer Doris & Maria samt D'herrer Jørgensen & Pedersen. Sluttelig båden med de stille typer som familierne Vadgaard & Pedersen samt overøvrigheden, Lise!

Fra rejsebeskrivelsen citeres:

"Hver husbåd har sin egen kok og tjener, der sørger for, at vi bliver forkælet undervejs og budt på velmagende lokale specialiteter.

Kanalerne fungerer som transportveje for de lokale indbyggere, og vi passerer små og store både, der fragter alt fra kokosnødder til fjernsyn rundt i området. Fra dækket af vores husbåde kan vi følge med i, hvordan livet leves i landsbyerne langs vandvejene. Vi ser de lokale mænd, der samler brænde og fisker, og kvinderne der vasker tøj i kanalerne. Sejlturen foregår i et mageligt tempo, og der er masser af tid til at slappe af og nyde udsigten og en svalende drink på dækket. Undervejs passerer vi templer, rismarker, kirker, og gamle handelsstationer. Om aftenen nyder vi det smukke syn af den nedgående sol over kanalerne. Vi overnatter på vores husbåde."

Bådernes indretning er lidt forskellig, hvorfor jeg kun kan berette fra "vores" båd.

Frokosten, der består af en lækker fiskeret, indtages i spisestuen, der er forsynet med glasvæg, således at vi kan nyde sejladsen under spisningen. Bagefter slænger vi os på dækket og bare nyder sceneriet som ovenfor beskrevet. Læser, døser, sludrer – får serveret friterede bananer til eftermiddagskaffen, det smager skønt.

Som ovenfor beskrevet, er det muligt at følge de lokale beboeres hverdag på tættest hold fra båden. Kvindernes tøjvask, der består i, at tøjet skrubbes med sæbe, for herefter at blive slået mod store "vaskesten" for til sidst at blive bredt til tørre – opvasken fra maden foregår selvfølgelig også i floden, ligesom vi ser mange der vasker sig MED tøj på.

Ved 18-tiden samles alle på "bestyrelsesbåden" for at nyde en "sun-downer" bestående af rom & cola – der blev ikke sparet på rommen, så selskabet blev meget muntert.

En del af pigerne var smukt draperet i sari'er og blomsterkranse, mens næsten alle mænd mødte op i de nys indkøbte lungi'er – der var ikke et øje tørt!

Vi glæder os til at se de mange gruppefoto's der blev taget. Under megen latter returnerer vi hver især til egne både.

Ved samlingen må Lise informere om, at p.g. af strejken der også fortsætter mandag, og som visse steder har ført til uroligheder, der har udmøntet sig i stenkast mod forbipasserende busser – ja, så har den lokale agent påbudt, at vi foretager den videre bustur om natten i stedet for, som planlagt, i morgen formiddag!

Dette indebærer at vi skal forlade båden kl. 03.00 i nat og derefter køres i busser direkte til Poovar Island Resort i Trivandrum.

Ændringen betyder, at vi ikke kommer til Trivandrum og ser templer m.m. – det må vi bare få klaret en anden gang! – sikkerheden er selvfølgelig det vigtigste, det er alle med på.

Aftensmad på båden kl. 20.15 – lækker kyllingeret m. tilbehør samt vin & øl som indkøbt i monopol-butikken.

Kaffen nydes på dækket i det bløde mørke og under "good moon" – det vi kalder fuldmåne. Vi har megen sjov med vores tjener, idet vi afprøver deres hoved-bevægelser, som ikke har samme betydning herude, som hos os – vi bliver ret gode til det, synes vi selv.

Om aftenen festes der igennem hos "Festaberne" – mon vi ikke alle husker snakken om "hylder" og "depoter", der kom til at indgå som en naturlig del af et "Privatsikrings-møde"! – næsten færdigudarbejdede dokumenter til brug for arbejdstilladelse el. familiesammenføring – "veninde-neglelak" der sagtens kan foregå mellem en af hvert køn (utroligt så flot, den neglelak var påført, omstændighederne taget i betragtning!) – Vi sir' hermed UNDSKYLD til dem der gerne ville ha' et par timers søvn!

Aftenen/natten var efterhånden så fremskreden, at en gruppe besluttede sig for, at der ikke var nogen grund til at slide på sengetøjet i kahytten – man kunne da bare lægge sig til at sove på dækket!

For alle gjaldt imidlertid at natten blev kort. Kl. 03 gik vi mere eller mindre søvndrukne fra borde, og vandringen til den ventende bus foregår i usædvanlig tavshed!

Dag 8 – mandag

Vi kører i nattens mørke 3 ½ time og kommer heldigvis til bestemmelsesstedet, det lille fiskerleje Poovar i det allersydligste Indien, uden problemer.

Her skal vi sige farvel til vores chauffør samt chaufførmedhjælper - de har klaret det flot.

Med hensyn til drikkepenge er det således, at vi hver især har betalt 40 dollar til Lise, og hun derefter sørger for at fordele til alle, der skal have drikkepenge – dog lægger vi selv drikkepenge til stuepigerne på vore værelser.

I Poovar skal vi bo på Poovar Island Resort – et skønt bungalow-resort omgivet af vand, strand og palmer. Resortet ligger lige ud til Backwaters, og da man ikke kan køre hele vejen, hopper vi ombord i små både, der fragter os, samt vores bagage, det sidste stykke. Trods trætheden ser vi på sejlturen et par flotte eksemplarer af King Fischer.

Igen har Lise tryllet, da vi kun må vente et øjeblik på vore værelser – det er meget imponerende, da vi ankommer langt tidligere end planlagt.

Resortet ligger i en kæmpestor, smuk beplantet park - har 2 skønne swimmingpools, egne restauranter, liggestole, yoga-tilbud, massage, ayurvediske behandlinger m.m – her har vi ingen problemer med at skulle tilbringe 2 dage!

På hotellet modtages "Mister Liif" med stor gensynsglæde, og med deltagende spørgsmål til fruens velbefindende.

Vi begynder med at indtage et solidt morgenmåltid – eller hvordan var det nu lige?!

Dagene her, er afsat til afslapning og til at nyde de skønne omgivelser – sådan! Formiddagen tilbringes med at hvile – enten ved poolen eller på værelserne.

Mødes alle til frokost – og stor er glæden, da vi erfarer, at vi her kan bestille efter menukort – der bliver kørt mange gange bøffer & pommes frites indenbords.

Eftermiddagen er igen vores egen – kl. 16.00 der er dog tilbud om at tage med en lille **båd over til stranden ved Det Arabiske Hav.**

Det bliver en stor oplevelse at tage med derover – her kan man snakke om buldrende hav og kæmpebølger – bølger der trækker sig tilbage med en vældig, sugende kraft. Det er faktisk således, at vi på turen langs havet følges af en "livredder-kaptajn". Sandet er gulbrunt og meget grovkornet – vi samler mange spændende og kønne muslingskaller. De skal i glas derhjemme – så kan vi mindes bruset fra Det Arabiske Hav. Sejler retur med båden kl. 18.

Bo og ego sidder på altanen, da der kommer en strømafbrydelse på et par minutter – det betyder blot endnu større nydelse af det bløde aftenmørke med cikadesang, rosafarvede streger på den mørke himmel, konturerne af alle palmerne - samt lyden fra havet, der heroppe høres som en buldrende, fjern torden tilsat lyden af bølgeskvulp.

Middagen kl. 20 er buffet – god og lækker. Denne aften steger kokken ikke kød MEN tilbereder pastaretter – dem bliver der rift om hos mange af de ungdommelige mennesker!

Da alle har et underskud af søvn siger de fleste pænt godnat ved 21.30-tiden.

Dag 9 – tirsdag

I dag er der morgenmad lige når man lyster – herligt! Dette indebærer at nogle tropper op ved 7.30 for at få noget ud af dagen i det fri – andre vælger at slide lidt længere på sengene.

Vejret er fra morgenstunden solrigt og de sædvanlige, gode varmegrader; dog bliver det diset op ad dagen, men varmen er der stadig.

De allerfleste tilbringer dagen ved poolen med snak & læsning.

Nogen har fundet vej til "templet" for de **ayurvediske behandlinger**. Denne behandling, hvor man masseres fra hårtop til storetå med rigelige mængder af varm olie, opleves forskelligt – nogle føler det skønt, andre det modsatte.

Til frokost er der igen bestilling fra menukort. Specielt på dette sted er der mange tjenende ånder, de fleste meget smilende og imødekommende

Vi morer os lidt over "forretningsgangen" når der tages imod bestilling fra gæsterne: én tager imod bestillingen der går videre til en anden person som igen vidererapporterer til bogholderen, hvorefter en 4. person kommer retur til gæsten for at modtage signatur samt værelsesnummer!

Om eftermiddagen er der god søgning til poolbaren – nogle foretrækker en kølig øl mens andre smovser sig i en lækker cololadedrink.

Og minsandt, også her på dette ressort er der shoppemuligheder, har de kvikke fundet ud af! De sidste Rps brænder i pungen og må fyres af på souvenirs og guld.

Igen viste fru Thiemke sit handelstalent, og Kenneth sin tålmodighed, idet der blev afsluttet en handel – ”handelsmanden” blev også lovet, at alverdens ulykker ville regne ned over hans syndige hoved, såfremt han kunne finde på at snyde hende!

I Danmark fik både Lone og Gitte efterfølgende vurderet deres indkøb og kunne glæde sig over, at varerne var ægte og at prisen herhjemme ville være det dobbelte – sådan.

I løbet af dagen er der påny en tur til Det Arabiske Hav, samt et tilbud om sejltur på de små backwaters.

Sejlturen her, i de meget smalle backwaters, foregår i et mageligt tempo og vi ser en masse dyreliv - lokale der padler af sted med fragt af kokosnødder og andre ting - mange der padler med passagerer, som en slags vandbus. Vi ser tillige en hel del nybyggeri af ressorts. Den unge mand der sejler vores båd, slår et smut omkring hvor hans familie bor, og her bliver vi budt på en drink af frisk kokosmælk. Bagefter skærer han kokoskødet fri af skallen – det er helt blødt, og smager ikke så meget af kokos som vi er vant til. Turen varer en times tid – igen en god oplevelse.

Vel hjemme erfarer vi, at Kaj Ole stadig er rigtig skidt – har været det hele dagen, og det er ikke blevet bedre.

Afskedsmiddagen er kl. 20.30 – til denne særlige lejlighed sidder vi i det fri og spiser - og suger de sidste indtryk til os, af den skønne, indiske aften. En flagermus synes også den vil være med til bords – det er vi ikke enige i!

Kort efter midnat forlader vi hotellet. Afskedsdelegationen består, foruden Mister Liif, af hotelpersonale samt den storsmilende guldhandler!

Leif kan nu glæde sig til nogle dage herude i fuldstændig ro og ingen kaglen fra ”dem med lige CPR-nr.”!

Det første stykke fragtes vi igen i både og herefter i bus til lufthavnen i Trivandrum. Heldigvis klarer Kaj Ole den sidste del af hjemturen fint, og kan endda spise lidt mad ombord på flyet.

Ventetiden i lufthavnen i Trivandrum er jo, som sådan én er, kl. I... om natten. Flyveturen hjem foregår planmæssigt og vi er hjemme i Kastrup onsdag ved middagstid.

Sluttelig

Tak til Sparekassen for en helt fantastisk tur – tak til Lise, du er en super rejseleder, bedre findes ikke for os – tak til alle for godt humør og gode grin.

Karin